

Džil Mensel

i sad
si se
vratio

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Jill Mansell

AND NOW YOU'RE BACK

Copyright © 2021 by Jill Mansell

All rights reserved.

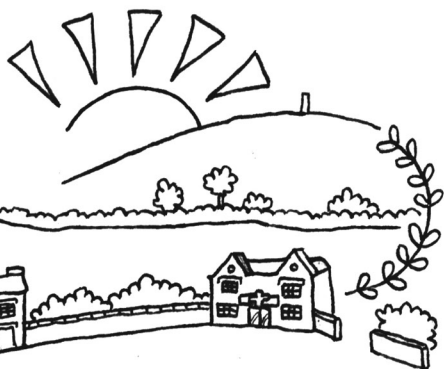
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovu knjigu posvećujem svojim briljantnim
čitaocima. Mnogo vam hvala što kupujete –
ili pozajmljujete – moje knjige. Svi ste divni!
Cmok*

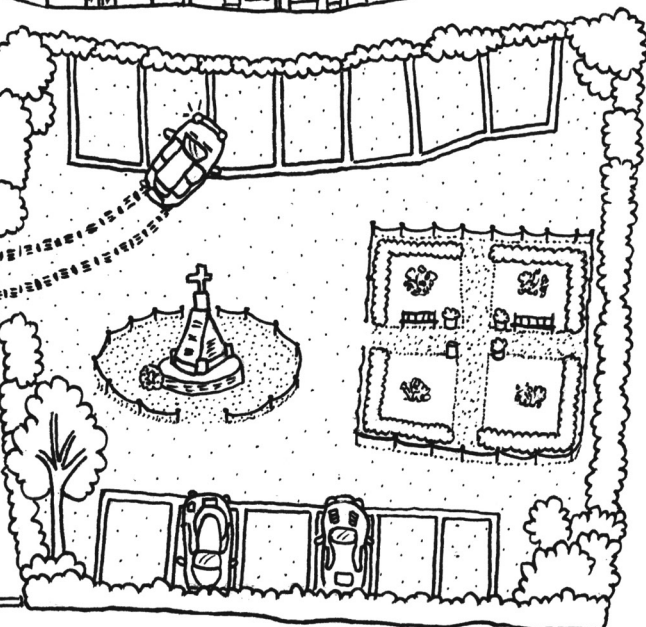
Eliš

Škam

ČELTNAM

Kompton haus

Basil lejn

ŽELEZNIČKA
STANICA

Frog kotidž
(500 m)

MORTON

Hilkrest
(7 km)

Prvo poglavlje

– Gospode, uši mi otpadoše! – kroz smeh je povikao neko u hodniku ispred njihove hotelske sobe. – Kakva je to užasna buka?

Didi, umotana u peškir, nakreveljila se u zatvorena vrata i prkosno doviknula: – To se zove pevanjem! – Stvarno, evo ih u Veneciji, u jednom od najčudesnijih gradova na svetu, ali uvek tu mora da bude neki klovn koji hoće da te smori.

– Možda ti to nazivaš pevanjem – primetio je njen kritičar.
– Al' neki bi to nazvali zavijanjem.

Čule su kako se penje uz škripave stepenice do muške sobe na poslednjem spratu, a onda su mu koraci utihnuli.

– Šej Mejson misli da je baš zabavan – rekla je Didi.

– Pa ako ćemo pošteno, jesi malo falširala – odvrtila je Lejla. Lejla je uvek bila poštena, što je stvarno bilo nesnosno.

– Ne znam zašto si ga pozvala. Ne ide čak ni u našu školu.

– Mogla je doduše da pretpostavi. Dok je Lejla pažljivo nanašila drugi sloj tirkizne maskare, Didi joj je uhvatila pogled u potamnelom starinskom ogledalu i izvila obrvu.

– Nemoj da me gledaš tako – kazala je Lejla. – Bio je dobar prema meni, to je sve. Ispričala sam ti kako su me onda oni momci zezali, a on ih je naterao da prestanu. Ne sviđa mi se.

– Ni najmanje?

– Ne!

– Dobro, ja ti verujem, al' mnogi drugi ne bi. – Didi se nestajno nasmešila, pa pojačala radio kad je na njemu zaspivala njena omiljena pesma Eltona Džona. – Samo pitam. – Dohvatila je četku za kosu kao mikrofona, pa iz sveg glasa falširajući zapevala: – *I'M STILL STANDING, YEAH YEAH YEAH!*

– Čuće te. – Lejla je pokazala prstom na plafon.

– Oh, ja baš to i hoću! – odvrtila je Didi.

Šta to bi? Didi je iznenada otvorila oči; nešto ju je trglo iz sna. Okrenula je glavu da pogleda na sat i videla da je tri i deset ujutru.

– Ne stavljaš mi rakove na noge – mrmljala je Lejla u drugom krevetu.

Da, dobro. Sad je znala šta ju je probudilo.

– Ulazi u mašinu za veš – promrmljala je Lejla. – Skroz si plav.

Didi se tiho nasmejala pošto je uvek bilo zabavno slušati Lejlu kako priča u snu. Ali to je bilo sve. Nakon srditog „Ne keksiće za pse“ Lejla se okrenula ka zidu i nastavila tiho da hrče.

Potpuno rasanjena, Didi je kroz otvor među zavesama ugledala sablasno sivo svetlo i nekakvo kretanje. Ustala je iz kreveta, na prstima prešla preko sobe, pa provirila kroz prozor. Napolju je začudo padao sneg, krupne pahulje nalik percima padale su s neba boje mastila. Sneg u Veneciji usred februara; ko bi rekao? Kad su pre četiri sata došle gore u sobu, napolju je štipao mraz, ali ipak niko nije ni pomišljao da će se to desiti.

Priljubila je nos uz leđeno staklo i pogledala levo i desno, upijajući sve što može da vidi. Ali nije imalo bogzna šta da se vidi. Kale Ćati je bila vijugava sporedna uličica, tiha i mračna. Mnogo bi toga više videla s prednje strane hotela, okrenute ka kanalu.

Sneg u Veneciju. Ali šta ako do jutra sve nestane?

Lejla je bila potpuno komirana; nije više hrkala, ali joj se sa usana pri svakom ravnomernom izdisaju čulo tiho *pfff*.

Obožavala je da spava i nije podnosila da se probudi ni minut ranije pre vremena za ustajanje.

Pet minuta kasnije, toplo obučena i sa žutom kapom s bućkom u ruci, Didi se nečujno spustila niz kitnjasto stepenište u pusto predvorje i tiho izašla iz hotela. Auuu, bilo je predивно! Sneg je već napadao, i bio joj je mek i škripav pod nogama kad je pošla levo, pa niz usku ulicu. Tim istim putem već je prošlo nekoliko ljudi, ali stope su im polako nestajale kako je sneg vejao. Sad nigde nikog nije bilo. Didi je bila sama, ali se osećala potpuno bezbedno, premda je vodila računa da ne prilazi klizavim ivicama kad ju je sledeća uličica odvela do jednog od sporednih kanala.

Onda je skrenula još jednom i napokon se pred njom ukazao ogroman Trg Svetog Marka. Srce joj je zaigralo od prizora koji je ugledala. Trg je bio spektakularan i danju, ali sad je, pokriven snegom i s pahuljama što su lagano padale, bio sasvim čaroban. Crkva Svetog Marka sa zlatnom kupolom i jarbolima što su se pred njom uzdizali u nebo izgledala je kao obasjana svadbena torta. Desno od nje neki par je stajao zagrljen i ljubio se. Levo od nje neko je pravio sneška. Bilo je tu još nekoliko ljudi koje je privukao sneg i koji su fotografisali, i jedna žena u dugoj beloј bundi od veštačkog krzna koja je u naručju nosila jazavičara. Ukoso je prešla preko trga, prošla pored zvonika, pa se izgubila iz vida.

Didi je zavukla ruke u džepove postavljene jakne do kolena. Jakna nikako nije bila glamurozna, ali je zato bila topla i nepropusna. Nekoliko minuta je stajala i posmatrala mladića kako poletno pravi sneška, a onda mu je prišla bliže, pa se trгла kad je shvatila ko je to.

Super. Instinktivno se okrenula na drugu stranu, pa stala duboko da diše i smišlja šta će sad. Delom je bila besna na Šeja Mejsona što joj je upropastio ovaj jedinstveni doživljaj, pošto je do pre samo pet sekundi bila potpuno opčinjena čudesnom lepotom prizora, a sad će morati da se vrati u...

Tup! Jedna grudva je pala na zemlju blizu nje, otkotrljala se koji metar dalje i raspala se.

Ha, baš i nije pametan kao što misli da jeste. Didi se trijumfalno okrenula i povikala: – Promašio si!

Udaljen desetak metara od nje, Šej Mejson joj je doviknuo: – To sam i hteo.

– Kako da ne!

– Ne mrdaj! – naložio joj je, pa se sagnuo da zahvati još snega od kojeg je brzo napravio grudvu.

Didi je stajala u mestu i pitala se da li će je pogoditi možda u grudi. Šej je naciljao kao bacač u kriketu, pa bacio grudvu. Prva grudva je pala pola metra levo od nje, ova druga je pala pola metra desno od nje. Šej se blago naklonio, pa se nasmešio. – Da sam hteo, pogodio bih te. Ali ja sam džentlmen i nikad to ne bih uradio.

– Nikad me ne bi dobio u ratu grudvama. – Didi se i nehotice smeškala.

– Ja sam ljubavnik, a ne borac. – Zastao je, pa zavrteo glavom. – To je verovatno pogrešno zazvučalo. Ja zapravo želim samo da završim ovog sneška. Mogla bi da mi pomogneš ako želiš.

– Je li?

Oči su mu blistale. – Možeš čak i da pevaš.

– Oh, bože – kazala je Didi. – Morao si to da pomeneš.

– Samo sam te zadirkivao. – Još se šire nasmešio. – Imaš anđeoski glas.

– Imam anđeoski glas, samo ponekad promašim notu. U redu je, znam da nije uvek sjajno, al' ja svejedno volim da pevam.

Nakrenuo je glavu. – I, hoćeš li da ostaneš i da mi pomogneš?

– Što da ne! – Pahulje su mu padale po kosi i trepavicama, taložile mu se po ramenima teget jakne. – Čini se da ti je potrebna pomoć stručnjaka.

Bilo im je potrebno čitavih pola sata, ali su naposljetku napravili veličanstvenog sneška. Bio je visok metar i po, imao je novčiće umesto očiju, odbačeni prugasti šal oko vrata, Didinu

žutu kapu s bučnicom na glavi i veseli smešak napravljen od bačenih čepova.

Grupa španskih turista zapljeskala im je na trudu i ponudila ih flašom proseka da popiju koji gutljaj. Videvši da jednom od njih iz džepa viri neotvorena flaša, Šej ga je na mucavom španjskom upitao hoće li da mu je proda za dvadeset evra.

Kad su Španci otišli, uzeli su dve stolice iz bašte obližnjeg kafea i postavili ih kraj svoje veličanstvene tvorevine. Dok su se pahulje kovitlale oko njih, Šej je skinuo žicu sa pampura, pa je pružio Didi, koja ju je stavila snešku kao nos. Onda je otvorio flašu, pa su oboje otpili po gutljaj vina i spustili flašu između sebe na sneg. Potom su seli jedno do drugog da natenane uživaju u lepoti koja ih je okruživala.

– Dobro. – Šej je spustio ruke na stomak i prepleo gole prste. – Znam kako se zoveš i znam gde živiš, no ne znam gotovo ništa više sem toga. Što mi ne ispričaš nešto neobično o sebi?

Didi se zamislila nad tim pitanjem. Oboje su živeli u Eliskomu i oboje su bili maturanti, ali su se kretali i sasvim različitim društvenim krugovima i putevi su im se retko ukrštali. Ona i Lejla su pohađale školu Stounbenk Hol nekoliko kilometara severno od grada, pošto su njihovi roditelji mogli da im plate školarinu, kao i putovanja u inostranstvo i slično. Šej je, nasuprot tome, završavao lokalnu srednju školu, mama mu je umrla pre šest godina, a tata mu je bio u zatvoru – opet.

Neko sa strane bi samo na osnovu tih činjenica stekao pogrešnu sliku o Šeju, koji se ni najmanje nije osećao uskraćeno, već je naprotiv uvek pucao od samopouzdanja. Razmišljajući o tome, Didi je palo na pamet da ona o njemu zna više nego on o njoj, verovatno stoga što je odrastao u okolnostima znatno zanimljivijim ljudima, pa su se o njemu često pronosile razne priče. Pošto mu je otac često čamio u zatvoru, čas kraće čas duže, Šej je godinama uspevao da ubedi socijalnu službu da boravi u kući nekog školskog druga, a onda bi se krišom vratio svojoj kući i starao se sam o sebi. Vredno je učio u školi, a

uveče i vikendom radio i po dva-tri honorarna posla. Uvek je bio uredan i čisto obučen. Krasili su ga šarm i samouverenost, a imao je dar da lako stupa u razgovor sa svakim. Bio je visok i vitak i sportske građe. A povrh svega toga plenio je lepotom, pa je imao svu silu obožavateljki, kojima je bio prosto neodoljiv.

Harizma, to je nešto što se ne da odrediti. Ili je imaš ili je nemaš. Lako je bilo sažaljevati nekog ko je imao tako haotično odrastanje bez ikakve perspektive, ali Šeja Mejsona niko nije sažaljevaao.

Nego, postavio joj je pitanje. – Mogu da držim olovku nožnim prstima – kazala je Didi.

– Baš korisno.

– *Jeste* korisno.

– A možeš li da pišeš nogom?

– Naravno, samo to sigurno neću sad da radim. Sad je red na tebe – imaš li ti neku neobičnu osobinu?

Smesta je odgovorio: – Mogu da stavim celu pogačicu u usta.

Klimnula je glavom, impresionirana. – I to je baš korisno.

– Je l' mogu da te pitam još nešto? Zašto me je Lejla povela na ovo putovanje?

To je bio još jedan ekstravagantan gest tipičan za Lejlinog oca. Pitao je ćerku kako bi volela da proslavi osamnaesti rođendan, a Lejla mu je rekla da je oduvek želela da vidi Veneciju. Mislila je da će to biti porodično putovanje, ali tata joj je rekao da povede devetoro prijatelja sa kojima će u velikom stilu proslaviti rođendan i doživeti nešto što će pamtititi celog života. Da izbegnu karambol, i njeni su roditelji pošli s njima, kako bi sve platili i držali ih pod kontrolom.

– Rekla mi je da si bio dobar prema njoj – kazala je Didi. – Ispričala mi je kako su je jedno veče u gradu neki momci zezali, a onda si se ti umešao, sredio stvar i otpratio je kući. – Zastala je zato što se Šej prodorno zagledao u nju. – Što me tako gledaš? Zar se to nije desilo?

– Oh, jeste, desilo se. I stvarno je lepo od Lejle što me je pozvala. Samo... znaš, nisam to očekivao. – Njegov letimičan osmeh govorio je na šta misli. Od njih desetoro koji su došli u Veneciju, njih devetoro je pohađalo dve lokalne privatne škole i družilo se. Samo je Šej išao u državnu srednju školu i jedino je njemu tata bio robijaš.

– Želela je da dođeš. – Didi je otrla pahulju koja joj je kao perce sletela na nos. – Dopadaš joj se.

– Na koji način? – Šej ju je netremice posmatrao srebrnoplavim očima. – Baš zato te i pitam. Da li joj se dopadam drugarski zato što sam super – što, uzgred, stvarno jesam – ili joj se sviđam?

– Je l' me ti to pitaš zato što *želiš* da joj se sviđaš?

– Ne, ne želim to. Ona je divna devojka, ali... ne. – Zavrteo je glavom. – Ali ne želim ni da je povredim.

Začutali su kad je jedan postariji čovek prišao da se divi njihovom snešku, a potom im se nasmešio i klimnuo glavom, pa pošao dalje preko trga.

– Pitala sam je to večeras, pre večere – kazala je Didi. – I rekla mi je da joj se sviđaš samo drugarski, nema drugih namera.

– U redu. To je dobro znati. – Šej, kome je vidno laknulo, sklonio je pramen vlažne plave kose sa čela. – Čisto me zanima, da nema možda još neki razlog što me je pozvala?

Didi se setila kako je sedela u Lejlinoj kuhinji dok je ova sastavljala spisak zvanica. Kad je spomenula Šejevo ime, njena mama Roza je upitala: „A hoće li se on slagati sa ostalim tvojim drugarima?“ Na šta je Lejla odgovorila: „Naravno da hoće, Šej se sa svima slaže. A i kladim se da nikad u životu nije bio na nekom odmoru.“

Je l' je on to sad pita? Sigurno mu neće reći da je dodat na spisak iz milosrđa. Stoga je kazala: – Nema drugog razloga. Samo je zahvalna što je si je onda spasao od onih idiota. Nego, ne mogu da verujem da nemaš rukavice. – Promenila je temu i pokazala na njegove ruke. – Zar ti se nisu smrzli prsti?

On je na to samo pružio ruku i prineo joj prste uz obraz. Bili su neverovatno topli. – Imam sjajnu cirkulaciju. Bez premca. To mi je još jedna vrlina.

Didi se sagla da dohvati flašu proseka uglavljenu u gomilicu snega. Otpila je gutljaj penušavog vina, pružila ga Šeju, pa ga gledala kako i sam poteže iz flaše i spušta je na koleno. – Ne mogu da verujem da u četiri ujutru sedimo ovde ispred crkve. – Pokazala je rukom na zdanje od belom mermera izgrađeno u vizantijskom stilu sa prekrasnim zlatnim detaljima.

Šej je klimnuo glavom. – Kad sam se probudio i pogledao kroz prozor, morao sam da izađem i sam sve lepo vidim.

– I da napraviš sneška.

– Ponekad prosto moraš nešto da uradiš.

Didi je shvatila da želi da sazna nešto više o njemu. – Koje ćeš predmete polagati za maturu?

– Matematiku, fiziku, hemiju i engleski. Ti?

– Engleski, istoriju i likovno. – Zastala je. – Sigurno ti nedostaje mama.

Šej je otpio još gutljaj proseka, pa joj pružio flašu. – Naravno da mi nedostaje. Ali prošlo je već šest godina. Navikneš se da je tako kako je.

U tom trenutku kao da se među njima uspostavila neka- kva veza. Didi je imala osećaj kao da može da ga pita ama baš sve. – A kako je to kad ti je tata u zatvoru? Izvini, reci mi ako previše zabadam nos.

– Ne brini. Ljudi me to stalno pitaju. Valjda ih interesuje. – Slegnuo je ramenima. – Opet, ne znam za drugo. To bi bilo isto kao da ja tebe pitam kako je to imati roditelje koji poštuju zakon, koji žive i rade zajedno i poseduju luksuzan hotel. To je tvoj život i ti ne razmišljaš o tome kako je to jer si se na to navikla.

Bio je u pravu, živela je vrlo privilegovano, a njoj je to bilo sasvim normalno. Kazala je: – Mora da ti je grozno kad... ode.

– Jeste. Ali opet, navikao sam se. A onda se obradujem kad izađe. Uvek se radujem kad se vrati kući. – Šej je nehaljno

slegnuo ramenima. – Znam da jeste užasan, ali on mi je tata i ja ga volim. Samo njega imam.

Didi i dalje nije mogla da veruje da vodi takav razgovor s nekim koga jedva poznaje. Po prvi put ga je pažljivo osmotrila, njegovo opušteno telo, njegovu vlažnu plavu kosu i isklesane jagodice. – Malo ko bi se u tvom položaju tako dobro snašao kao ti.

– Znam.

– A i skroman si.

Osmehnuo se. – Kad svi u gradu očekuju da zastraniš i pođeš očevim stopama, ti prosto poželiš da pođeš drugim putem samo da bi im dokazao da greše. A imam i ja još jedno pitanje za tebe. Je l' Didi nadimak od nekog imena ili ti samo tako tepaju?

– Ime mi je Danijela, ali kad sam bila mala, nisam mogla da ga izgovorim. Kad su mama i tata pokušali da me nauče da ga kažem, ispalo je Didi. Ispočetka su me tako zvali iz vica, a onda se primilo. – Slegnula je ramenima. – Od tada me svi zovu Didi.

– Baš slatko.

– Nisam ja bila kriva, to je bilo do zuba.

– Naravno da su zubi krivi. – Osmehnuo se, pa se našalio:
– Zubi su krivi za sve.

– Baš si smešan. – Ali i sama se smeškala.

– Je l' ti hladno?

Didi se već tresla. – Malčice.

– Pa, ne možemo da odemo a da se ne slikamo. – Izvadio je foto-aparat za jednokratnu upotrebu iz džepa teget jakne. Slikala ga je ispred crkve, ruke prebačene preko njihovog veličanstvenog sneška. Onda je on nju slikao u istoj pozi, a potom i kako raširenih ruku i zabačene glave jezikom hvata pahuljice.

Na kraju su zamolili nekog meštana da ih slika zajedno dok stoje uz sneška držeći mu onu flašu proseka uz grudi.

– *Grazie mille, signore!* – doviknuo mu je Šej kad je čovek pošao ka zvoniku, a Didi je bila zadivljena time kako se lako izražava na stranom jeziku s obzirom na to da mu je ovo bilo prvo putovanje u inostranstvo.

– Ne osećam prste na nogama – rekla je kad su vratili stolice u baštu kafea pre nego što će uskim uličicama otići natrag u hotel.

– Nemoj ovo da zaboraviš. – Skinuo je žutu kapu sa sneška i otrešao je od snega.

Didi ju je navukla. – Sad mi je još hladnije – kazala je cvo-koćući zubima.

Šej joj je skinuo kapu i smešio se dok ju je posmatrao kako otire sneg sa kose. – Samo nešto da ti kažem. Ovo je bilo zabavno. Baš mi je drago što smo ovo uradili.

Stajao je tik ispred nje, osećala je na licu njegov vreo dah. Kad joj je sklonio vlažni pramen kose s lica, prstima joj je okrznuo obraz. Didi je zastao dah. Usne su mu bile na svega pedalj od njenih i iznenada je pomislila da će je poljubiti.

A uz to, odjednom je shvatila da svakim delom svoga bića želi da se to desi.

Ali nije.

– Hodi, idemo nazad – rekao je Šej.

Didi je na to samo klimnula glavom jer šta je pa drugo mogla da uradi? Da mu se baci oko vrata i zakuka: „Ali mislila sam da ćeš me poljubiti! Čekala sam da to uradiš!“

Ne, to ne bi bilo ni najmanje kul.

Kad su pošli natrag u hotel, rekao je: – Hoćemo da ispričamo ostalima za ovo?

– I sama sam se to pitala. – Budu li im rekli, da li će svi pomisliti da su se zajedno iskrali iz hotela? Da li će ih do kraja putovanja nemilosrdno zbog toga zadirivati, a možda i narednih meseci? – Možda je bolje da im ne kažemo.

– I ja tako mislim. A kad sutra dođemo na trg, nećemo ništa reći kad budu videli sneška. To će biti naša tajna.

Kad su stigli do hotela, zastao je u uskoj uličici, a Didi je glupavo srce ponovo brže zakucalo jer će možda sad uslediti poljubac.

Ali ne, usledilo je novo razočaranje pošto je Šej samo izvu-kao ključ-karticu iz džepa farmerki i njome otključao ulazna

vrata malog hotela. Potom su otresli sneg sa jakni i obrisali cipele, pa ušli i ćutke se popeli uz stepenice.

Kad su stigli do odmorišta trećeg sprata, prošaputao je: – Vidimo se sutra. Čuvaj našu tajnu.

– Vidimo se. – Zbunjena, Didi se zapitala zašto se ništa nije desilo. Šta je s njim, pobogu? Šej Mejson bi trebalo da bude polaskan što je poželeva da je poljubi; trebalo je oberučke da prihvati tu priliku.

Tri sata kasnije probudio ju je oduševljeni povik i tresak kad se Lejla bacila na njen krevet.

– O bože, moraš da ustaneš!

– Zašto? *Jojjjj* – povikala je Didi kad joj je ova sela na noge.

– Nećeš verovati – zacičala je Lejla. – *Veje sneg!*

Drugo poglavlje

Trinaest godina kasnije

Ponekad imaš koji minut da predahneš pre nego što se baciš na posao, a ponekad ne.

Silvija, pomoćnik menadžera, pozvala ju je da priđe recepciji. – Didi, onaj Amerikanac u Letnjem apartmanu digao je dreku. Buni se zbog buke i zahteva da vidi menadžera.

Didi je zavrtila glavom; Majron Miler se sinoć naglas bunio u restoranu da su mu uz šniclu kao prilog doneli pomfrit, umesto čipsa koji je tražio, pa su morali pažljivo da mu objasne da tako u Britaniji zovu pržene krompiriće. Izlišno je reći da mu je to bilo skroz antiamerički i krajnje neprihvatljivo.

A jutros je opet počeo da besni. Nešto u najboljem apartmanu u hotelu očito mu nije bilo po volji. Eto šta sve čovek mora da uradi da bi ugodio mušteriji. Didi je rekla: – Idem odmah kod njega da vidim šta je.

Pošla je uskim stepeništem preskačući stepenike i stigla do Letnjeg apartmana na trećem spratu. Kad je njihov džangrizavi gost silovito otvorio vrata nakon što je pokucala, počela je: – Gospodine Milere...

– Vi ovde imate ogroman problem sa električnim instalacijama. – Majron Miler je zavrteo medvedom glavom. – Mislim, morate pod hitno da pozovete majstora da to popravi pre nego što nekog ubije struja.

Didi je proletelo kroz glavu: *Eh što ne ubije tebe!* Ali kako je bila profesionalac, navukla je zabrinut izraz lica i rekla: – Gospodine Milere, zaista mi je čao zbog toga. Pokažite mi, molim vas, šta nije u redu.

– Jer ako neko umre, ima da vas oderu na sudu, ja kad vam kažem. Ajd', ulazite, pa ćete videti o čemu pričam. – Uvukao ju je u sobu, pa joj trijumfalno pokazao. – Čujete vi ovo? I sve i da nije nešto opasno, opet je skroz nedopustivo. Kako mislite da se čovek naspava uz takvu buku?

Kad se poslednji put neki gost žalio na užasnu buku, to je zapravo bio kos koji je cvrkutao na drvetu pod prozorom. Ovo, međutim, nije bila pesma ptica; bilo je to neko prigušeno električno zujanje. Didi je pošla po apartmanu da vidi šta se to čuje i ubrzo otkrila odakle zujanje dopire.

O bože, nije valjda!

– Mislim da nije u pitanju nikakav problem sa električnim instalacijama – kazala je Majronu.

– Zuj! već tri sata bez prestanka. – Ošinio ju je pogledom. – Pa šta god to bilo, sredite to što pre.

Pa, ako tako kažeš... Didi je prešla na drugu stranu sobe, sagla se i oslušnula, a onda je spustila ruku na Majronov srebrni samsonajt kofer. Okrenula se ka njemu i ljubazno rekla: – Zvuk dopire iz vašeg kofera. Hoćete li vi da se postarate za to ili da ja to uradim?

Moglo je da bude nešto mnogo gore, no srećom nije. Majron je prasnuo u smeh, pa izvadio iz kofera četkicu za zube na baterije koja se nekako sama uključila kad ju je strpao u neseser. Ugasio ju je i zujanje je utihnulo. – Pa ko bi rekô! Ovde mi uopšte nije zvučalo kao moja četkica.

Očito je bilo previše očekivati izvinjenje od njega, no Didi se već navikla na to. Veselo je rekla: – Drago mi je što je problem rešen. Mogu li još nešto da učinim za vas?

Ali Majron Miler je već izgubio interesovanje za nju. Zagledan u telefon, odsutno je rekao: – Ne, u redu je. Možete da idete.

Kad je izašla iz sobe, iz Ponoćnog apartmana preko puta oglašio se drugi Amerikanac: – Gospođice? Kakva je to paklena buka?

Vrata apartmana nisu se otvarala. Didi je doviknula: – Sve je u redu! Nema razloga za brigu! To je bila samo električna četkica za zube.

– Jeste li sigurni u to? Jer mene su, gospođice, uši zabolele. Zvučalo mi je kao da neko... ne znam, pokušava da *peva* ili tako nešto...

Didi se ukopala u mestu. *Ne*, nemoguće.

To ne može biti!

Ili možda može?

Upiljila se u zatvorena vrata Ponoćnog apartmana, a srce joj je snažno tuklo kao da hoće da joj iskoči iz grudi.

– Ne, gospodine. To definitivno nije bilo pevanje. – Zastala je. – Niti bilo kakvo zavijanje.

Prošlo je još nekoliko sekundi. Vrata su se onda širom otvorila i na njima se ukazao on, gotovo trinaest godina otako je otišao.

– Hej – rekao je Šej.

– Hej. – Didi je progutala knedlu. Inače nikad nije govorila *hej*, ali ovo je bila sasvim neočekivana situacija, pa je bila zatečena i nije znala kako da reaguje. U normalnim okolnostima, kad bi posle dugo vremena srela nekog starog prijatelja, izgrlila bi se s njim i izljubila. Ali Šej nije bio njen stari prijatelj; bio joj je bivši dečko.

I ne samo to već i prva ljubav.

A i nisu se baš najbolje rastali, najblaže rečeno.

– Pa... drago mi je što te vidim. – Na usnama mu je zatitrao osmeh kad je to rekao, a i to je bilo nešto.

Didi je grozničavo razmišljala, misli su joj se rojile po glavi. Upitala ga je: – Poznajesh li gospodina Milera? Jesi li ti smislio ovu priču s četkicom za zube?

Zavrteo je glavom. – Odgovor na oba pitanja je ne. Očekivao sam da ću u nekom trenutku naleteti na tebe, ali nisam smislio nikakav plan da dovedem do toga. Maločas sam čuo onog tipa kako telefonira, kako zove recepciju da se žali na neku buku u apartmanu. Onda sam čuo kako neko dolazi da se postara za to i shvatio da si to ti. – Njegove srebrnoplave oči ponovo su zaiskrile. – Dakle, sećaš se Venecije?

Naravno da se sećala Venecije, svakog sekunda provedenog tamo. Kako je to mogla da zaboravi?

– Američki naglasak ti je užasan – rekla je.

– Skoro pa kao tvoje pevanje. – Osmehnuo se i podigao ruku. – Šalio sam se. Znaš da ne mislim tako.

– Otkud ti ovde?

– Sinoć sam doleteo na *Hitrou*, iznajmio kola, stigao u ponoć, uspeo da se dokopam poslednje sobe. – Pokazao je na apartman iza sebe, skup kakvi su inače apartmani u butik hotelima, pa kazao: – Ne brini, mogu da ga platim. Jedva.

Peckao ju je, naravno da jeste. Didi se na to nije obazirala, već je rekla: – A šta bi radio da nismo imali slobodnih soba?

– Ko zna? Verovatno bih spavao u kolima. – Zastao je. – I dalje umem da se snađem ako zatreba.

Toliko je toga ostalo neizrečenog, toliko toga što je godinama želela da mu kaže. Kad je otišao, Šej se pobrinuo da zatre sve tragove. Nije bilo načina da mu uđe u trag, da sazna šta je uradio sa svojim životom i kako mu ide osim da unajmi privatnog detektiva. A sve i da je imala novca da ga plati, to bi bilo sasvim besmisleno pošto je upravo ona bila razlog što je otišao.

A sad se vratio.

Pogled joj je neprestano bežao od njega. Nije mogla da ga pogleda pravo u oči jer bi to bilo kao da gleda pravo u sunce. Sad sa trideset jednom godinom i dalje je odlično izgledao, što

je i znala da hoće, i još je bio atletski građen kao što je bio sa osamnaest. Na sebi je imao izbledele farmerke iste srebrnoplave boje kakve su mu bile oči i belu majicu bez vidljivog loga, što je značilo ili da je super jeftina ili markirana i veoma skupa. Koža mu je bila preplanula. Na čelu je i dalje imao onaj mali ožiljak preko koga je nekad često prevlačila. Prošarana plava kosa bila mu je još mokra od tuširanja. Primetila je da ne nosi nikakav nakit, ni sat niti burmu.

Dođavola, uhvatio ju je kako mu gleda ruku.

– Ne, još sam slobodan. Za razliku od tebe, kako vidim. – pokazao je glavom ka njenoj ruci baš kad se Silvija popela uz strme stepenice i pošla hodnikom. – Našla si dakle nekog ko želi da se oženi tobom. Bravo.

Silvija je na to veselo rekla: – Ooo, vas dvoje se znate? – Zatim se okrenula ka Šeju. – Zapravo, pronašla je trojicu koji žele da se ožene njom! Nije loše, a? Didi, jesi li uspjela da rešiš problem u Letnjem apartmanu?

– Jesam.

Šej je priskočio: – Bila je to električna četkica za zube.

– Oh, tako! Odlično! Nego, došla sam samo da te pitam imaš li vremena da primiš Karter-Lejsijeve. Hoće da popričaju s tobom, hteli bi da zakupe hotel za ćerkin dvadeset prvi rođendan. Čekaju te u zimskoj bašti.

Didi, kojoj su ruke bile vlažne, rado je ugrabila priliku da pobjegne. – Naravno, idem odmah kod njih. – Posao je imao prioritet u odnosu na časkanje sa bivšim momkom koga dugo nije videla, a i bilo joj je potrebno da se pribere i prihvati to da se Šej vratio u Eliskom. Pogledavši ga konačno u one tako joj poznate srebrnoplave oči, kazala je: – Verovatno ćemo se opet sresti.

– Da. – Klimnuo je glavom. – Verovatno.

– O, pa ovo je *vrlo* interesantno. – Silvija ju je munula laktom dok su se spuštale uskim stepenište. – Pa on uopšte ne izgleda loše, je li? Kakvo telo... i kakav osmeh!

Silvija je imala šezdeset godina. Bila je opčinjena ljudima i nepopravljivo radoznala. Didi se načas zamislila. – Nije se smešio.

– Možda nije tebi – rekla je Silvija kad su sišle u prizemlje.
– Ali meni se definitivno nasmešio.

Pedeset minuta kasnije Didi je proveravala rezervacije u restoranu kad ju je neko šesto čulo navelo da podigne pogled sa monitora baš kad je Šej prošao pored otvorenih vrata idući ka recepciji.

Možda to nije bilo šesto čulo; po svoj prilici je podsvesno prepoznala bat njegovih koraka na stepeništu. Čekala je da se Šej okrene i primeti je, ali on to nije uradio. Otišao je do ulaznih vrata i izašao iz hotela ne osvrćući se za sobom.

Didi je bez razmišljanja izletela u foaje i otrčala do starih drvenih ulaznih vrata. Otvorila ih je i provirila iza njih da vidi kud se Šej uputio. Videla ga je kako skreće desno ka pijačnom trgu i...

Kad je prešao tridesetak metara, naglo je stao i osvrnuo se preko ramena, na šta je Didi preplašeno odskočila da je ne bi slučajno uhvatio kako ga špijunira.

– *Ooo!* – ciknuo Markus, njihov najnoviji i najnervozniji konobar, a srebrni poslužavnik koji je poneo na sprat tresnuo je o pod. Kleknuo je da pokupi srebrni čajnik, parčiće tosta i polomljeno posuđe, pa drhtavim glasom rekao: – O ne, o bože, izvinite molim vas!

Šej Mejson se u njen život vratio pre manje od sat vremena, a već je pravio probleme.

Siroti Markus je bio crven kao rak. – Nisi ti kriv – kazala je Didi. – Ne brini, pomoći ću ti da počistiš.

– Nećeš mi verovati! Pogodi koga sam maločas videla kako izlazi iz plavog audija ispred moje kancelarije?

Didi je čak i preko telefona čula ushićenje u Lejlinom glasu. Ova je prosto prštala od oduševljenja što može da joj saopšti tako uzbudljivu vest.

- Ne znam. Je l' možda neki lepotan?
- Jeste – povikala je Lejla. – Jeste!
- Zgodan?
- *Strašno* zgodan.
- Mali ožiljak na levoj strani čela?
- Nije mi bio dovoljno blizu da vidim ožiljak.
- Odeven u izbledele farmerke i belu majicu?
- Oh, mrzim te. – Lejla je razočarano jeknula kad je shvatala. – Već znaš.
- Naletela sam jutros na njega. Odseo je u Ponoćnom apartmanu.
- Zezaš me? I nije ti palo na pamet da mi to javiš?
- Javila bih ti čim bih ugrabila vremena. Imamo posla preko glave i ne stižem ni da sednem.
- A je l' bio... znaš, fin prema tebi?
- Pa jeste. – Sem dva-tri neprijatna trenutka.
- I, otkud on ovde? Gde je bio i šta je radio sve ove godine?
- Ne znam, nisam ga pitala. Bilo mi je tako čudno što ga opet vidim.
- Prijatno čudno ili neprijatno čudno?
- Nemam pojma. *Čudno* čudno – kazala je Didi.
- Onda ću ga možda videti večeras ako bude tu. Šta misliš, hoće li biti?
- Uporno mi postavljaš pitanja na koja ne znam da ti odgovorim.
- Izvini! Ali baš je uzbudljivo, zar ne? Posle toliko vremena iznebuha se vratio i... O, pih, stigli su mi klijenti, moram da idem.
- Nema problema – kazala je Didi. – Vidimo se u osam.
- I dalje dobro izgleda, jelda?
- Ko? Oh, misliš Šej. – Didi se široko nasmešila. – Je li? Nisam primetila.
- Naravno da nisi. Zašto bi? – odvrtila je Lejla.

* * *

U tri sata Didi je bila u kancelariji kad je videla kako plavi audi ulazi na hotelski parking. Gledala je Šeja kako iz prve u rikverc ulazi na usko parking mesto, pa izlazi iz auta. Da, naravno da i dalje dobro izgleda. Zapravo odlično. A i odlično se parkira. Neki ljudi su prosto višestruko nadareni.

Minut kasnije neko joj je tiho kucnuo na vrata. Pre nego što ih je otvorila, zabacila je glavu da rastrese smeđu kosu ošišanu na paž.

Dobro, sad je bolje.

– Zdravo, recepcionerka mi je rekla da ću te ovde naći. Šta radiš večeras? Dežuraš?

– Ne...

– Fino. Šta kažeš na večeru?

– Ne mogu.

– Zašto? Ljubomorani ti vereni?

– Moj verenik nije ljubomorani. A i preko nedelje je u Londonu, radi. – Didi je zastala, pa rekla: – Danas je Rozi rođendan. Priređujemo joj večeras malu zabavu u zimskoj bašti.

– Roza. Kako je ona?

– Dobro s obzirom na sve. Znaš li da je Džo umro?

– Čuo sam. Pre tri godine beše? To joj je sigurno užasno teško palo.

Didi je klimnula glavom. – I njoj i Lejli. Bilo je strašno. A kako si ti za to čuo? U kontaktu si s nekim ko to je obavestavao šta se zbiva u Eliskomu?

– Ne. Ima nešto što se zove internet... Sasvim je lako saznati šta se zbiva.

– Nisi na društvenim mrežama.

– Nisam? – Opet mu je na usnama zaigrao onaj pobednički smešak pošto je znao da je tražila informacije o njemu.

– Nego, Lejla te je danas videla u gradu – kazala je Didi. – Ako si večeras ovde, obradovaće se da te vide.

Ali on je na to odmahnuo glavom. – Hvala, ali preskočiću večeras. Hoće li doći i tvoj otac?

– Hoće. – *Zar bi to bio problem?*

– Neka Roza na miru proslavi rođendan. Siguran sam da ću je pre ili kasnije sresti. Lepo se provedi.

Didi nije uspela da se suzdrži – duboko je udahнула i upitala ga: – Koliko ostaješ?

Šej se zagledao u nju ne progovarajući, a njoj je adrenalin zakolao kroz žile. Naposletku je rekao: – Ne znam, još nisam odlučio. Moram štošta da sredim.

Treće poglavlje

Sigurno je postojao i dostojanstveniji način da završiš proslavu svog pedeset petog rođendana, ali ponekad je poriv bio suviše jak da mu se odupre. Kad je skinula žutu letnju haljinu koju je nosila na proslavi i obukla crnu bluzu, farmerke i baletanke, Roza Galager je drugi put te večeri izašla iz kuće i uputila se Barli lejnom. Bila je ponoć i napolju nije bilo nikog, ali ona se svejedno držala senki za svaki slučaj. Skrenula je levo, pa desno i naposljetku stigla do visokog zida koji je u protekle dve godine tako dobro upoznala.

Sa druge strane zida od kotsvoldskog kamena nalazila se bašta koju je mnogo duže znala, a iza nje mračno zdanje Kompton hausa, njenog nekadašnjeg doma, kuća koju je volela svim srcem, gotovo isto koliko je volela i Džoa.

Zastala je na ulici i sačekala da onaj dobro poznati nalet tuge mine i pripremila se da preskoči zid. Dobro je znala sva uporišta, ali tu je bio i onaj nezgodni deo s leve strane gde je lako mogla da se oklizne i izgubi oslonac.

Dobro, nema nikog, idemo.

Popela se na zid, pa zastala na vrhu da proveri da nema nikog, pa prebacila obe noge preko njega i skočila u baštu u koju

nije smela da uđe. Trik je bio u tome da doskoči kao mačka, tiho i gipko, i da ne polomi članak ili odere kolena. Dosad joj je to polazilo za rukom, ali je bila svesna toga da joj se to, s obzirom na godine, lako može dogoditi. Ili to ili će je novi vlasnici jednog dana iznenaditi nabavivši krvoločnog psa čuvara.

S lakoćom se odšunjala iza baštenske šupe i kroz žbunje, pa naposletku stigla do Džoovog drveta i zagrlila ga. Da je neko sad vidi, znala je da bi pomislio da je poludela, ali nije bilo nikog da je vidi i stoga ni najmanje nije marila. Ko ih šiša! To nije bilo ni nalik kao da grli Džoa, ali je ipak imala osećaj da tako treba. One noći kad je rasula njegov pepeo oko debla ovog japanskog javora, padala je jaka kiša, pa je pepeo potonuo u zemlju, a koren ga je upio. Roza je to sad doživljavala kao da se Džoov duh uselio u drvo koje je posadio pre dvadeset godina, pa je osećala da joj je blizu kad bi dodirivala granje i lišće.

Sela je na suhu travu, skrstila noge i prošaputala: – Zdravo, dušo, došla sam. Kako si?

Džo joj, naravno, nije odgovorio; nikad nije. Ali uvek se osećala bolje kad bi došla ovamo, opustila bi se u njegovom zamišljenom prisustvu i to joj je bilo dovoljno. Pomilovala je grubu koru debla i rekla: – Imam pedeset pet godina, je l' možeš da veruješ? Uvek si bio stariji od mene, a ja sam te sad pretekla. To mi je tako čudno.

Pred očima je jasno videla Džoa kako joj odgovara usitnivši očima: „Znači li to da sam ja sad tvoj mlađani ljubavnik?“ Pošto bi upravo tako nešto kazao da je sad tu.

– Oh, Džo, hoće li mi ikad biti lakše? Pošto mi i dalje jednako nedostaješ. Mnogo mi nedostaješ.

Roza je znala da bi se mnogo čudili tome s obzirom na kaos koji je ostavio za sobom, ali nije bilo nikakve šanse da prestane da ga voli čak ni pošto je cela tužna priča izašla na svetlost dana. Imala je sreće da više od četvrt veka provede sa najvećom ljubavi svog života i to je bilo znatno više nego što je većina ljudi mogla da kaže. Kad je u dvadeset prvoj godini upoznala

Džoa Galagera, imala je osećaj kao da su joj se ispunile sve božićne želje. Džo je bio dinamičan tip i slika i prilika preduzimljivog čoveka, oportunist iz Istočnog Londona koji se nije plašio rizika, pa osnivao firme jednu za drugom neprekidno težeći većem i vrlo često uspevajući u tome. Nakon nekoliko nedelja zabavljanja sklopio je niz neverovatnih poslova, pa ju je proglasio za svoj talisman. Roza je posle dva meseca sa zaprepašćenjem ustanovila da je trudna i prepala se da će se Džo užasnuti i smesta potprašiti pete. Ali on to nije učinio. Bio je van sebe od sreće, pa je brže-bolje zakazao venčanje u opštini da umiri njene roditelje, koji su se svejedno nadurili i mračno predvideli da im brak neće potrajati.

Ali potrajavao je i bio je divan, uzbudljiv i urnebesno. Kako je odrasla u tihoj kući, Roza je oduvek snevala o tome da pronađe čoveka sa kojim će igrati u kuhinji i našla ga je u Džou. Vredno je radio i voleo je da se provodi, i često su igrali po njihovom malom stanu u Bermondziju, a kad im se rodila Lejla, njihovoj sreći nije bilo kraja.

Živeli su savršenim životom, a Džou su raznorazni poslovi cvetali, pa su se na kraju preselili iz Londona kako bi Lejla odrastala u unutrašnjosti, što je oduvek želeo za svoju porodicu. Kompton haus je dotle decenijama bilo u vlasništvu jednog starog udovca koji nije verovao u modernizaciju, pa su narednih godinu i po dana živeli u haosu dok im se kuća sređivala i renovirala. Trospratna džordžijanska kuća gledala je na pijačni trg, a iza je imala dugačku baštu koju je Džo sam uredio posadivši drveće i retke biljke. Ekstrovertan i beskrajno druželjubiv, priređivao je ogromne zabave, na koje je pozivao raznorazne prijatelje iz Londona, kao i svakog iz Eliskoma ko mu je bio simpatičan. Meštani su ispočetka bili podozrivi prema pridošlicama, koje su smatrali razmetljivim skorojevićima, ali Džo ih je vrlo brzo sve osvojio svojim neodoljivim šarmom.

Lako je bilo prizvati lepe uspomene tu u njihovoj staroj bašti. Roza je prešla dlanom preko trave kraj sebe. Osim Džoovog

pepela, ta je trava pokrivala i desetak njenih ljubimaca koje je nažalost izgubila. Tu su bili pokopani Albi, kernski terijer, Dženifer, nervozni hrt, mačke Bino i Bigi, nekoliko Lejlinih zečeva i zamoraca, kao i svraka po imenu Džerald, koja je stradala kad su je se dočepali Bino i Bigi i koju su morali da sahrane kako dolikuje umesto da je bace u kontejner jer, kako je tvrdila Lejla, i svrake zaslužuju dostojnu sahranu.

Roza se sa smeškom setila tog svečanog pogreba. Lejla, koja je tad imala sedam godina, naterala ih je sve da se okupe oko rake i otpevaju „Sve lepote ovog sveta“, a onda je naglas pročitala pesmicu koju je sama sastavila, a koja je išla ovako:

*Džeralde, svrako, ja te volim jako.
Sladak baš si bio i meni vrlo mio.
Nadam se da nisi plakao
Kad te je mačor šćepao.*

Roza se nije usuđivala da pogleda u Džoa, koji je stajao kraj nje sklopljenih ruku i stiskao usne da ne prasne u smeh dok su mu se niz lice slivale suze. Kad je pročitala pesmu, Lejla je ozbiljno rekla: „Počivaj u miru, Džeralde. Amin.“ A onda se okrenula ka ocu i rekla mu tešeći ga: „Tata, nemoj da plačeš, on je sad u raju.“

O bože, kakve uspomene! Sad je i Roza čvrsto stisla oči – ne sme da plače. Danas je bio lep dan. Mala zabava koju su joj te večeri priredili u hotelu bila je divna, a od divnih ljudi dobila je toliko cveća da je morala od komšinice da pozajmi dve vaze. Jedva je imala gde da stavi toliko cveće u kući.

Škljoc.

Za poznatim zvukom otključavanja začula se metalna škripa kad su se francuska vrata otvorila. U dnu vrta, dvadesetak metara dalje, Roza je zadržala dah i potisnula iskonski nagon da se da u beg. To je bilo najgore što je mogla da uradi. Daleko je bolje ostati na mestu i moliti se da nisu izašli jer su je već primetili.

Čula je kuckanje visokih potpetica na kamenoj terasi i trгла se; visoke potpetice značile su da je to Ingrid, a Ingrid je bila zastrašujuća. Potom ju je čula kako priča preko mobilnog, verovatno s nekim važnim klijentom u Tokiju ili Njujorku, dok je istovremeno...

– *Ju!* – Roza je ciknula i ritnula se kad joj je nešto malo pretrčalo preko noge.

– Čekaj, čula sam nešto. Valjda nisu provalnici. – Ingrid nije zvučala uplašeno i zvuk njenih potpetica se bližio. Roza se ukopala u mestu, zatvorila oči i pravila se da je nevidljiva. Ingrid se zaustavila na petnaestak metara od nje i rekla: – Ne, to je verovatno. Samo lisica ili tako nešto. Jazavac možda. Uporno govorim Beniju da treba da postavimo sigurnosna svetla, ali to se, naravno, nije desilo jer on ne želi da plaši divlje životinje.

Roza je umela da imitira prgavi zvuk jazavca. Ako bi ga sad ispustila, da li bi to navelo Ingrid da pobegne u kuću? Ili bi možda prišla bliže da ispita stvar i uslika možda životinjicu u svojoj bašti? Dok se lomila šta da uradi, ponovo je začula šuškanje i zaključila da je miš koji joj je pretrčao preko noge, ili možda voluharica, još tu u blizini.

– Dobro, idem sad unutra. Zovi me sutra posle pola devet. Ako ti se ne javim, to je zato što sam u autu. Volim te. Da, čao... čao...

Koraci su se udaljili, francuska su se vrata otvorila i zatvorila, a ključ se okrenuo u bravi. Roza je odahnula; uf, ovo je bilo za dlaku.

– Dobro, bolje da sad pođem. Jednog dana ću zbog tebe upasti u gadne nevolje – šapnula je Džou potapšavši suvu travu, pa se oprezno podigla na noge. Odšunjala se preko travnjaka i kroz žbunje i stigla do onog dela zida koji je drveće zaklanjalo od kuće.

Popela se preko zida i doskočila na ulicu ne slomivši mogu. Eto, gotovo.

– Čao, srce. Volim te. – Znala je da to zvuči smešno, ali kad si navikao da šalješ poljubac i to govoriš, teško je izgubiti tu naviku. Po mraku se uputila ka Frog kotidžu na Barli lejnu.